

ถวายเงินให้ฤกวารี

โดย

นาวาเอก ทองย้อย แสงสินชัย

เปรียญธรรม ๙ ประโยค

ศาสตราจารย์พิเศษ (กิตติมศักดิ์)

เรื่องนี้ไม่ใช่ต่อต้านการถวายเงินแก่พระ
ตรงกันข้าม เป็นเรื่องสนับสนุนให้ถวาย

แต่ต้องถวายให้ฤกวารี

เงินช่วยชีวิตได้แค่ชาตินี้

แต่ถ้าถวายฤกวารี ตามไปส่งถึงชาติหน้า

คณะผู้มีจิตศรัทธา

พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน

พุทธศักราช ๒๕๕๘

ถวายเงินให้ฎกวิธี

โดย.. นาวาเอก ทองย้อย แสงสินชัย

- พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
- ผู้มีจิตศรัทธาพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
 - บริษัท สมาร์ท ฮอนด้า คาร์ส จำกัด โดยคุณองอาจ – คุณชกานต์ และครอบครัว พร้อมลูกค้าและพนักงาน
พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

อนุโมทนา

ชาวพุทธทั่วไปย่อมมีศรัทธาที่จะบำเพ็ญทาน คือ ภาวนา ตามกำลังของตนเองๆ โดยเฉพาะ “ทาน” การให้ หรือการบริจาควัตถุ สิ่งของ ตลอดจนทรัพย์สิน อันเรียกรวมว่า “ปัจจัยสี่” บำรุงวัดและ พระสงฆ์เป็นที่นิยมทำกันเป็นกิจประจำวัน ควรแก่การอนุโมทนา

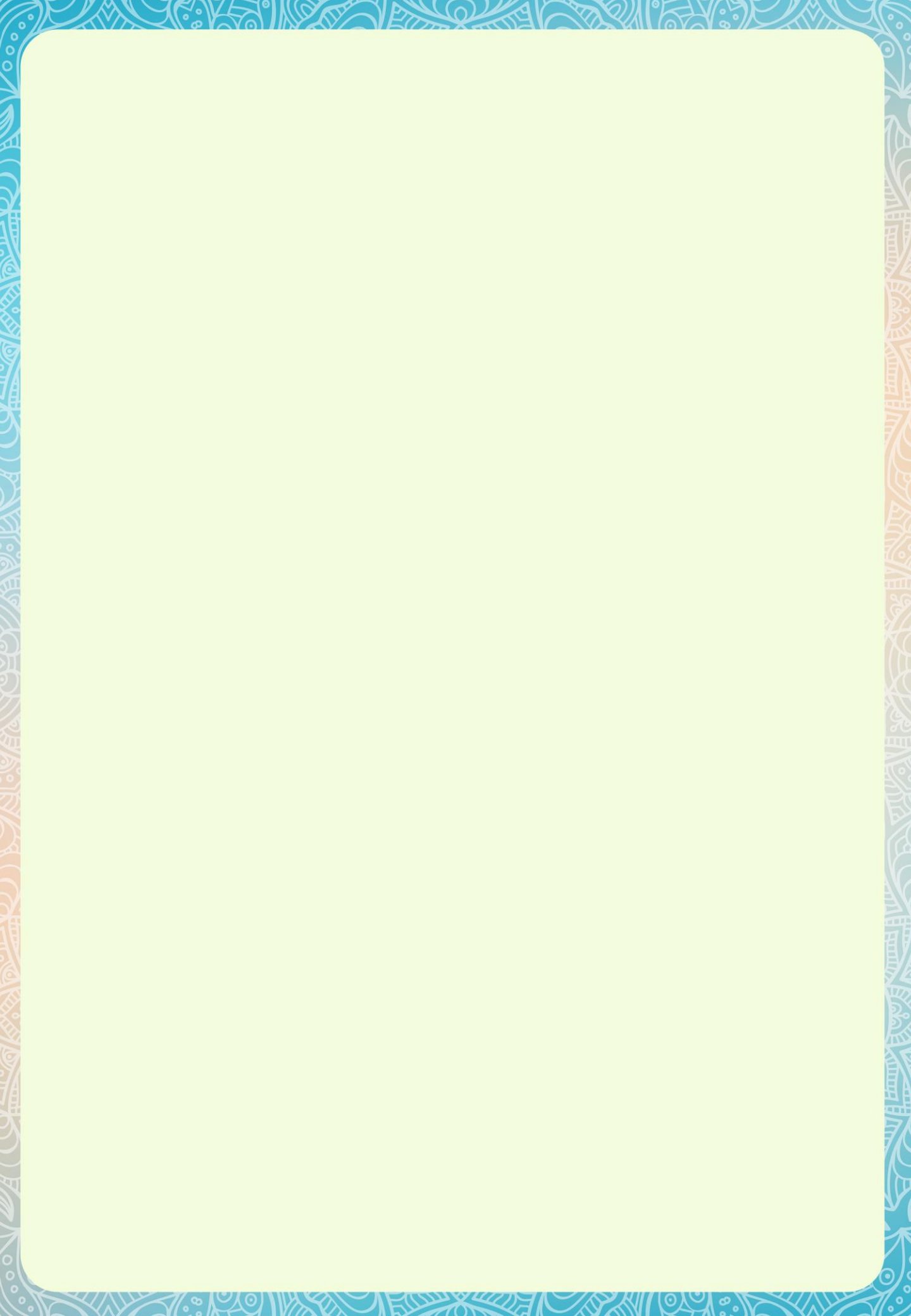
การถวายเงินให้วัด และถวายให้พระภิกษุสามเณรเป็นการส่วนตัว ก็เป็นที่นิยมทำกันมาก คนสมัยก่อนเขารู้หลักการในการถวายจึงไม่ค่อย มีปัญหา แต่สมัยนี้ถวายกันโดยไม่รู้หลัก จนถึงเอาเงินใส่บาตรไปตรงๆ ในเวลาพระออกบิณฑบาตก็ทำซุกซมโดยไม่รู้สีกว่าเป็นการผิดต่อพระ ธรรมวินัยคล้ายๆ กับกรณีฆ่าปลาฆ่าไก่ทำแกงไปถวายพระ คือทำบุญแต่ มีบาปติดไปด้วย

เรื่อง **ถวายเงินให้ถูกวิธี** นี้เป็นความพยายามที่จะชี้แจงและ เสนอแนะว่า ถ้ามีศรัทธาจะถวายเงินให้พระ ทำอย่างไรจึงจะถูกต้อง พระผู้รับไม่เกิดโทษ และเราผู้ถวายก็ได้บุญบริสุทธิ์

ขออนุโมทนาต่อทุกท่านที่มีศรัทธาพิมพ์หนังสือเล่มนี้เป็นธรรม ทาน ขอธรรมทานนี้จึงเป็นปัจจัยแห่งปัญญาอันจะนำพาไปสู่ทางพ้นทุกข์ แก่ท่าน ผู้บริจาคและท่านที่ร่วมอนุโมทนาโดยทั่วกัน เทอญ.

นาวาเอก ทองย้อย แสงสินชัย

ตุลาคม ๒๕๕๘

ถวายเงินให้ถูกวิธี

ชาวพุทธในเมืองไทยรู้กันดีว่า ศิลของพระภิกษุมี ๒๒๗ ข้อ
ความจริง ศิลของพระมีมากกว่า ๒๒๗ ข้อ แต่ที่กำหนดกันว่ามี ๒๒๗
ข้อนี้ หมายถึงเฉพาะศิลปะที่บัญญัติไว้ในพระปาติโมกข์ ที่พระสงฆ์ท่านจะต้อง
สวดต้องฟังกันทุกๆ ครึ่งเดือน ที่เรารู้จักกันในชื่อว่า “พระลงโบสถ์”
ศิลปะ ๒๒๗ ข้อนั้นเป็นศิลปะที่ “ห้ามทำ” คือถ้าทำหรือละเมิดเข้าแล้วมี
ความผิด

ส่วนศิลปะที่นอกเหนือไปจาก ๒๒๗ ข้อนั้น เป็นศิลปะที่ “ควรทำ” หรือ “ไม่
ควรทำ” ถ้าไปทำเข้า หรือละเลยไม่ทำ ก็ไม่มีความผิด แต่เป็นเรื่องเสีย
มารยาท เสียธรรมเนียม หรือเสียแบบแผนที่ดีงามของพระ
ศิลปะทุกข้อ พระพุทธเจ้าเป็นผู้ทรงบัญญัติขึ้นไว้ด้วยพระองค์เอง
บางข้อ ถ้าล่วงละเมิดเข้า ก็ขาดจากความเป็นพระทันที
บางข้อ ต้องไปทำกรรมวิธีบางอย่างก่อนจึงจะพ้นผิด
และบางข้อเพียงแค่เปิดเผยบอกกล่าวให้เพื่อนพระด้วยกันรับรู้ ที่เรียก
กันว่า “แสดงอาบัติ” หรือ “ปลงอาบัติ” ก็พ้นผิดได้
ในจำนวนศิลปะ ๒๒๗ ข้อนั้น มีอยู่ข้อหนึ่ง ที่บัญญัติไว้ว่า

โย ปน ภิกขุ ชาตรุปรชต์ อุกคณหทย วา อุกคณหาเปยย วา
อุปนิกขิตต์ วา สาทิเยยย นิสสคคิยฺ ปาจิตติยฺ.

อนึ่ง ภิกษุใด รับกัถิ ใ้รับกัถิ ซึ่งทองและเงิน หรือยินดีทองและ
เงินอันเขาเก็บไว้ให้, ภิกษุนั้นต้องอาบัตินิสสัคคิยปาจิตติยฺ.

วินัยปิฎก มหาวิภังค์ ภาค ๒ นิสสัคคิยกัณท์ โกสิยวรรค
สิกขาบทที่ ๘ พระไตรปิฎกเล่ม ๒ ข้อ ๑๐๕ หน้า ๙๐

พูดสั้นๆ ก็คือ ห้ามภิกษุรับเงิน (วัตถุที่ใช้วัดราคาในการซื้อขาย
แลกเปลี่ยนกัน, วัตถุที่มีตราของรัฐ ใช้ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย, ได้แก่
เหรียญกระษาปณ์และธนบัตร, เงินตรา ก็เรียก; วัตถุที่กำหนดให้ใช้เป็น
สื่อกลางในการแลกเปลี่ยนหรือชำระหนี้)

ศีลข้อนี้ เพียงแค่ “ปลงอาบัติ” ก็พ้นผิดได้ แต่มีเงื่อนไขอยู่ว่า เงินที่
รับมานั้นต้องดำเนินการสละเสียก่อนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด จึง
จะปลงอาบัติพ้นความผิดได้

ต้นเหตุของศีลข้อนี้มีเรื่องอยู่ว่า -

ในสมัยพุทธกาล มีโยมคนหนึ่งนิมนต์พระรูปหนึ่งไปฉันที่บ้านเป็น
ประจำ อยู่มาวันหนึ่ง เกิดเหตุจำเป็นต้องเอาอาหารที่เตรียมไว้จะถวายพระ
มาให้ลูกกินเสียก่อน เมื่อพระไปถึงบ้าน จึงเล่าเหตุจำเป็นนั้นให้ท่านทราบ
และได้เรียนท่านด้วยว่า ได้เตรียมเงินไว้แล้วที่จะไปจัดซื้ออาหารมาถวายใหม่
ท่านอยากจะฉันอะไรก็ขอให้บอก พระรูปนั้นจึงบอกว่า ถ้าโยมตั้งใจจะ
บริจาคเงินจำนวนนั้นเพื่ออาตมาอยู่แล้วละก็ ไม่ต้องไปซื้ออาหารหรือ
ถวายเงินแก่อาตมาเลยก็ได้

เมื่อพระพุทธเช่นนั้น โยมก็ไม่อาจจะขัดได้ จึงถวายเงินนั้นแก่พระ
พระรูปนั้นก็รับเงินไป

โยมผู้นั้นได้พูดแสดงความรู้สึกออกมาว่า **พระภิกษุรับเงินก็ไม่ต่าง**

อะไรกับชาวบ้าน

เหตุการณ์ที่พระรับเงินนี้ทำให้เกิดเสียงตำหนิติติงกันขึ้นมา เป็นเหตุให้
พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติศีลข้อนี้ขึ้น

หลังจากพระพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพาน ล่วงมา ๑๐๐ ปี
พระสงฆ์กลุ่มหนึ่งที่เรียกกันว่า **พวกวัชชีบุตร** ได้ตั้งข้อกำหนดของพวกตน
ขึ้นมา ๑๐ ข้อ ซึ่งล้วนแต่ฝ่าฝืนหรือหลบเลี่ยงศีล อันเป็นพุทธบัญญัติทั้งสิ้น

๑ ใน ๑๐ ข้อนั้นก็คือ ให้ภิกษุรับเงินได้

เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้พระสงฆ์ผู้ทรงศีลทรงธรรมตั้งใจประพฤติปฏิบัติ
ตามพระธรรมวินัยเห็นว่า จะทำให้พระศาสนาวิปริต จึงพร้อมใจกันทำ
สังคายนาประกาศยืนยันให้รู้ทั่วกันว่า ข้อกำหนดทั้ง ๑๐ ข้อของพวกวัช
ชีบุตร (รวมทั้งที่ว่า “ให้ภิกษุรับเงินได้”) นั้น **เป็นเรื่องนอกธรรม นอกวินัย
ไม่มีในคำสั่งสอนของพระศาสดา**

จึงเป็นที่รับรู้กันตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ว่า “ห้ามภิกษุรับเงิน”

ที่ว่ามานี้เป็นหลักฐาน เป็นหลักการ และเป็นเกณฑ์มาตรฐาน ที่
พระพุทธเจ้าทรงวางไว้สำหรับพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ที่ **ชาวพุทธควร
รับรู้รับทราบไว้** และจะต้องยึดไว้เป็นหลักเมื่อจะปฏิบัติกิจใดๆ กับพระภิกษุ

หรือในเมื่อจะต้องวินิจฉัย หรือแสดงความเห็น ถ้ากิจนั้นๆ หรือกรณีนั้นๆ มีเงินทองเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย จะได้ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง หรือวินิจฉัยได้อย่างมีหลักเกณฑ์

ปัญหาที่เกิดขึ้นในเวลานี้ ก็คือ ชาวบ้านอยากจะถวายเงินให้พระ แล้วก็เอาเงินนั้นถวายพระไปตรงๆ

อันที่จริง การถวายเงินให้พระตรงๆ นั้นก็ทำกันอยู่โดยทั่วไปในกรณีที่นิมนต์พระไปในงานต่างๆ เช่น สวดมนต์ฉันเช้าหรือฉันเพล สวดพระอภิธรรม ถวายสังฆทาน หรือนิมนต์ไปแสดงธรรม เป็นต้น จนเป็นที่รู้จักกันทั้งฝ่ายเจ้าภาพและฝ่ายพระ แต่ที่ไม่ค่อยปรากฏความน่าเกลียดก็เพราะทำกันค่อนข้างมิดชิด ไม่ประเจิดประเจ้อมากนัก วิธีที่นิยมทำกันเป็นสามัญทั่วไปก็คือเอาเงินใส่ในซองถวายไปพร้อมกับเครื่องไทยธรรม หรือซองถวายพระ วิธีนี้เข้าใจกันซึมซาบ พอพูดว่า “ใส่ซอง” ก็รู้กันว่าหมายถึงเตรียมเงินไว้ถวายพระ

ชาวบ้านบางคน พอถึงวันเกิด หรือถึงเทศกาลสำคัญ เช่นสงกรานต์ ปีใหม่ มีศรัทธาเอาเงินใส่ซองไปถวายพระที่อาพาธอยู่ในโรงพยาบาล โดยไม่มีพิธีรีตองอะไรทั้งสิ้น ก็มี

แต่เวลานี้ทำกันถึงขั้นพระออกบิณฑบาตเงินโดยตรง และบอกโยมไปตรงๆ ว่า รับเฉพาะเงิน อาหารหรือของอื่นไม่รับ อย่างนี้ก็มี แล้วชาวบ้านก็เอาเงินใส่ในบาตร หรือถวายกันไปตรงๆ เลยทีเดียว

ผู้ที่เอาเงินใส่บาตรมักจะอ้างเหตุผลว่า

๑. ขณะนั้นเวลานั้นไม่สะดวกที่จะจัดหาอาหารมาใส่บาตร แต่อยากจะทำบุญ และคิดว่าเอาเงินใส่บาตรสะดวกกว่า

๒. พระจะได้เอาเงินไปซื้อของฉันของใช้ที่จำเป็นได้ตรงกับความต้องการมากกว่าที่จะได้อาหารเพียงอย่างเดียว

จะเห็นได้ว่า เป็นเหตุผลที่เกิดจากความไม่รู้ หรือไม่รับรู้ใดๆ ทั้งสิ้นว่ามีพุทธบัญญัติ “ห้ามภิกษุรับเงิน”

นอกจากไม่รู้ หรือไม่รับรู้แล้ว เหตุผลที่ทั้งพระทั้งโยมยกขึ้นมาอ้างในการถวายเงิน – รับเงิน ก็คือ สภาพของสังคมเปลี่ยนไป ทุกวันนี้เงินเป็นของจำเป็นสำหรับพระไปแล้ว เป็นวัตถุกลางที่จะอำนวยความสะดวกให้พระได้ทุกกรณี ถ้าพระไม่รับเงิน หรือไม่หยิบจับเงิน จะมีอุปสรรคมากมายในชีวิตประจำวันของพระองค์ (ไม่จำเป็นต้องยกตัวอย่าง นึกเอาเองก็รู้ได้ว่าเช่นอะไรบ้าง) อาจถึงขั้นไม่อาจครองเพศพระต่อไปได้เอาเลยทีเดียว

ที่ว่ามานี้เป็นข้อเท็จจริงที่เกิดแล้วและกำลังเกิดขึ้นอยู่ทุกวัน เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่จะต้องรับรู้ และต้องยอมรับความเป็นจริง

เป็นอันว่า เรามีความรู้ที่เป็นหลักอยู่ ๒ ประการแล้ว คือ

๑. รู้ว่าศีลของพระภิกษุอันเป็นพุทธบัญญัติกำหนดไว้ว่า “ห้ามภิกษุรับเงิน” และ

๒. รู้ว่าทุกวันนี้ชาวบ้านถวายเงิน และพระภิกษุก็รับเงิน ซึ่งอ้างกันว่าเป็นความจำเป็นตามสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

หลัก ๒ ประการนี้ย่อมเพียงพอที่จะวินิจฉัยได้แล้วว่า ควรทำอย่างไรจึงจะถูกต้อง

ปัญหาเรื่องเงินกับพระภิกษุนั้น ท่านมีวิธีปฏิบัติกันมานานแล้วพร้อมๆ กับที่มีพุทธบัญญัติห้ามภิกษุรับเงินนั้นเลยทีเดียว นั่นก็คือ วิธีปวารณา

วิธีปฏิบัติในการปวารณา ก็คือบอกกล่าวด้วยวาจาหรือด้วยลายลักษณ์อักษรให้พระภิกษุสามเณรทราบ ว่า –

ข้าพเจ้าขอถวายจตุปัจจัย คือของกินของใช้แก่พระภิกษุสามเณรรูปนั้นๆ มีราคาเท่ากับเงินจำนวนเท่านั้นๆ โดยได้มอบเงินจำนวนนั้นให้แก่ผู้ปฏิบัติพระไว้แล้วหรือจะได้ออมไว้ในโอกาสแรก ถ้าพระภิกษุสามเณรรูปนั้นต้องการสิ่งใดอันสมควรแก่สมณบริโภค ก็ให้ไปแจ้งแก่ผู้ปฏิบัติพระ ผู้ปฏิบัติพระจะไปดำเนินการจัดหาสิ่งนั้นๆ มาถวายตามราคาไม่เกินจำนวนเงินที่มอบไว้ให้

เมื่อปวารณาอย่างนี้แล้ว ก็ไม่ต้องเอาเงินถวายพระโดยตรง แต่เอาไปมอบให้ผู้ปฏิบัติพระ โดยแจ้งให้ผู้ปฏิบัติพระทราบว่า เงินจำนวนนี้เป็นสิทธิของพระภิกษุรูปนั้นหรือสามเณรรูปนี้ ที่จะใช้จ่ายได้ตามความประสงค์

คราวนี้ก็เป็นเรื่องภายในระหว่างพระกับผู้ปฏิบัติพระจะดำเนินการกันไป ความประเจิดประเจ้อใดๆ ก็จะไม่ปรากฏ

การปฏิบัติระหว่างโยมผู้มีศรัทธากับพระภิกษุสามเณรก็จะถูกต้องตามพระธรรมวินัย ได้ชื่อว่าช่วยกันรักษาพระธรรมวินัยไว้ได้ส่วนหนึ่ง อย่างน้อยที่สุดก็เป็นการเริ่มต้นที่ถูกต้อง ดีกว่าเริ่มต้นขึ้นมาก็ถวายเงิน รับเงินกันอย่างโจ่งครึม จนถึงกับมีการบิณฑบาตเงินกันตรงๆ เป็นการเหยียบย่ำพระธรรมวินัยอย่างน่าสลดใจ

วิธีปวารณา นี้ เมื่อก่อนถือเป็นเรื่องเคร่งครัดมาก เวลานิมนตร์พระไปในงาน พอถวายเครื่องไทยธรรมเสร็จ ก่อนจะกรวดน้ำ จะต้องมีคนฝ่ายเจ้าภาพทำหน้าที่กล่าวคำปวารณา หรือเตือนกันให้ปวารณาก่อน บางทีพระนั่นเองเป็นฝ่าย

เดือน เป็นขั้นตอนหนึ่งที่อยู่กันและปฏิบัติกันเหมือนกับเป็นสามัญสำนึกอย่างหนึ่ง

ถ้าจะไม่ปวารณาด้วยวาจา ก็ต้องปวารณาเป็นลายลักษณ์อักษร คือทำ “ใบปวารณา” มีข้อความที่เป็นสาระสำคัญว่า

เจ้าภาพขอถวายปัจจัยสี่มีราคาเท่ากับเงินจำนวนเท่านั้นเท่านี้ ถ้าพระคุณเจ้าประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดอันสมควรแก่สมณบริโภค ขอได้โปรดเรียกร้อยเอาจากไวยาวัจจกรนั้นเทอญ

แล้วเอาใบปวารณานี้ใส่ซองถวายไปพร้อมกับเครื่องไทยธรรม ส่วนตัวเงินจริงๆ ก็มอบให้ศิษย์วัดหรือคนที่สามารถจะถือเอาไปดำเนินการกันที่วัดต่อไป

สรุปว่า กระทำกันด้วยวิธีการที่จะไม่ต้องให้พระรับเงินหรือ “จับ” เงินตรงๆ นั่นเอง นับเป็นกุศลเจตนาของผู้รู้ที่พยายามจะเอื้ออำนวยให้พระได้ปฏิบัติตามพุทธบัญญัติให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ความจริงวิธีปวารณานี้ทุกวันนี้ก็ยังมีทำกันอยู่ เพียงแต่คลายความเคร่งครัดลงไปมาก ส่วนใหญ่จะไม่ปวารณาไม่ว่าจะด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษร แต่ใช้วิธีเอาเงินใส่ซองถวายพระไปตรงๆ (ถึงตอนนี้ท่านผู้อ่านคงจะมีความรู้พอที่จะวินิจฉัยได้แล้วด้วยตนเองว่า การกระทำเช่นนั้นถูกหรือผิด และถ้าตัวท่านเองมีศรัทธาจะถวายเงินแก่พระภิกษุสามเณรบ้าง ท่านจะทำแบบนั้นหรือไม่)

วิธีปวารณานั้นอาจจะไม่สะดวกและไม่รวดเร็วทันใจ เช่นจะต้องเสียเวลาถือเงินไปที่วัด ต้องไปเที่ยวตามหาคนวัดที่ทำหน้าที่รับเงินจ่ายเงิน สรุปว่ายุ่งยากมาก สู้ถวายพระไปตรงนั้นเลยไม่ได้ ง่ายดี ม้วนเดียวจบ

โยมก็เลยมีส่วนชวนพระให้เหยียบย่ำพุทธบัญญัติกันสนุกไป เพราะความมั่งง่าย คือชอบอะไรที่ง่าย ๆ เรียกตามสำนวนเก่าว่า “ไม่เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย”

สำหรับท่านที่มีศรัทธาอยากจะถวายเงินให้พระภิกษุสามเณร (สามเณรก็รับเงินไม่ได้ – ผิดศีลข้อ ๑๐) ขอแนะนำให้ปฏิบัติดังนี้

๑. อย่าถวายเงินโดยตรง ยิ่งเอาเงินใส่บาตรตอนพระออกบิณฑบาตด้วยแล้ว โปรดเลิกตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป อย่าเห็นแก่ความสะดวกแบบผิดๆ ถ้าโยมช่วยกันเมิน บิณฑบาตเงินก็จะหมดไปเอง

๒. ค่านิยมถวายดอกไม้รูปเทียนตอนพระบวชใหม่ออกจากโบสถ์ แล้วเอาเงินใส่ย่ามพระใหม่กันเดี๋ยวนั้นเลย โดยเชื่อว่าหรืออ้างว่า พระใหม่ยังมีศีลบริสุทธิ์ ทำบุญกับท่านตอนนั้นได้บุญมาก ก็ขอได้โปรดเลิกด้วย

จะถวายดอกไม้รูปเทียนก็ถวายไป ได้บุญมากจริง ขออนุโมทนา แต่การเอาเงินใส่ย่ามไปด้วยนั้น ก็คือการทำให้พระใหม่ผิดศีลตั้งแต่วันแรกที่บวชและตั้งแต่ก้าวแรกที่ออกจากโบสถ์เลยทีเดียว

ท่านต้องการบุญแบบนั้นหรือ?

๓. เอาเงินที่ท่านตั้งใจจะถวายนั้นไปที่วัด ศรัทธาวัดไหน หรือสะดวกวัดไหน ก็ไปวัดนั้น แล้วมอบเงินให้เจ้าหน้าที่ของวัดดำเนินการต่อไป หรือถ้าไม่ได้เจาะจงที่จะถวายพระเณรองค์ไหน แต่จะถวายบำรุงวัด ก็เอาเงินใส่ตู้รับบริจาคซึ่งมีอยู่แล้วทุกวัด เท่านี้ท่านก็ได้ทำบุญถวายเงินสมปรารถนาและไม่ทำให้พระผิดศีลด้วย

๔. ถ้าไม่สะดวกที่จะต้อง (ถ่อ) ไปถึงวัด (โดยมากจะอ้างกันอย่างนี้) แต่ ก็อยากจะทำบุญในวันนั้นและในเวลานั้นด้วย ก็ขอแนะนำให้ใช้วิธีตั้งเจตนา “ตัดใจบริจาค” คือกำหนดจิตตนเองว่า เงินจำนวนนี้ข้าพเจ้าตัดใจบริจาค แล้ว ณ บัดนี้ – ตั้งเจตนาเพียงเท่านี้ก็สำเร็จเป็นบุญทันที มีผลเท่ากับวัน นั้นท่านได้ใส่บาตรหรือใส่ตู้รับบริจาคไปเรียบร้อยแล้ว

ส่วนเงินจำนวนนั้นท่านก็เก็บไว้ อย่าเอามาใช้ ท่านอาจจะทำตู้บริจาค ส่วนตัวไว้ที่บ้าน (หรือติดไว้ในรถก็เก๋ดี) พอ “ตัดใจบริจาค” เสร็จ ก็เอาเงิน นั้นใส่ตู้ทันที

วิธีนี้เท่ากับว่าท่านได้ทำบุญทุกวันโดยไม่ต้องกังวลว่าจะใส่บาตรไม่ทัน หรือไปวัดไม่สะดวก (ถ้าจัดหาอาหารใส่บาตรได้ทัน ก็ควรใส่ ไปวัดสะดวก ก็ ควรไป ไม่ใช่ว่าใช้วิธี “ตัดใจบริจาค” แล้วก็เลยไม่ใส่บาตร ไม่ไปวัด - ไม่ได้ แนะนำให้ทำแบบนั้น)

พอถึงวันเวลาที่ท่านสะดวก ท่านก็เอาเงินที่ใส่ตู้ไว้ นั้นไปถวายวัดที่ท่าน ศรัทธาต่อไป เท่านี้ท่านก็ได้ทำบุญถวายเงินสมปรารถนาและไม่ต้องให้พระ รับเงินหรือจับเงินให้ผิดศีลด้วย

๕. ในกรณีนิมนต์พระไปในงาน ถ้ามีการ “ถวายซอง” ขอได้โปรดใช้วิธี “ปวารณา” อย่างเคร่งครัด คือปวารณาด้วยวาจา หรือทำใบปวารณาใส่ซอง ถวายพร้อมกับเครื่องไทยธรรม ส่วนตัวเงินจริงๆ นำไปมอบให้เจ้าหน้าที่ของ วัด หรือฝากไปกับศิษย์วัดหรือคนวัดที่มากับพระ หรือฝากคนขับรถ (ถ้าพระ มีรถมาเอง) ก็ได้ อย่าเอาเงินใส่ซองถวายพระไปตรงๆ

๖. สำหรับวัดต่างๆ ขออนุญาตแนะนำว่า ควรจัดคนวัด (ไม่ใช่ พระภิกษุหรือสามเณร) ไว้สักคนหนึ่ง ทำหน้าที่รับเงิน และให้อยู่ในสถานที่ ซึ่งพบบ้าง

เห็นง่าย ใครมีศรัทธาจะถวายเงินให้พระภิกษุสามเณรรูปไหน เข้าไปในวัด แล้วถามหาคนคนนี้ เป็นต้องได้พบและดำเนินการให้ได้สมความปรารถนาทันที

ขอความกรุณาอย่าอ้างว่า หากคนแบบนี้ไม่ได้ ไม่มี ไม่สะดวก ไม่จัดอยู่ยาก มากเรื่อง อยากรถวายก็ถวายให้พระโดยตรง ไม่อยากถวายก็อย่าถวาย

เพราะเมื่อโยมพยายามจะให้กำลังใจพระ ให้พระปฏิบัติถูกต้องตามพระธรรมวินัยแล้ว พระก็ควรมีกำลังใจสนองน้ำใจโยมด้วยเช่นกัน

ตามปกติ วัดทุกวัดจะต้องมีผู้ปฏิบัติพระ คือชาวบ้านคนใดคนหนึ่งที่สามารถจะอุทิศเวลารับภาระช่วยทำกิจธุระต่างๆ ที่พระภิกษุสามเณรไม่สะดวกที่จะทำด้วยตัวเอง โดยเฉพาะก็คือการรับเงินจ่ายเงินแทน คนที่ทำธุระเช่นนี้เมื่อก่อนเรียกกันว่า **อุปัฏฐากวัด** ปัจจุบันนี้กำหนดให้เรียกว่า **ไวยาวัจกร** เป็นตำแหน่งที่วัดจะต้องแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ

การที่มีข้อกำหนดให้วัดทุกวัดต้องมีไวยาวัจกรนั้นเป็นการแสดงกุศลเจตนาที่จะช่วยพระให้รักษาพระธรรมวินัยเกี่ยวกับเรื่องเงินทองได้อย่างสะดวกสบายทางหนึ่ง

คนที่ทำงานรับใช้พระหรือทำงานแทนพระ ที่เรียกว่า **ไวยาวัจกร** นั้นในทางพระวินัยท่านให้ความสำคัญมาก

อาหารที่พระไปบิณฑบาตได้มา ยังไม่ได้ฉัน เรียกว่า “**อนามัญฐบิณฑบาต**” (แปลตามศัพท์ว่า “**อาหารบิณฑบาตที่ยังไม่ได้แตะต้อง**” พระจะเอาอาหารนั้นให้ฆราวาสกินก่อนไม่ได้ ท่านถือว่าเป็นการทำลายหรือทำร้ายศรัทธาของชาวบ้าน ผิดพระวินัย แต่ท่านอนุญาตให้เอาอาหารนั้นให้บิดามารดากินก่อนได้ นี่เป็นเรื่องที่เราทราบกันดี

แต่เราอาจจะยังไม่ทราบว่า นอกจากบิดามารดาแล้วยังมีคนจำพวกอื่นอีกที่พระอาจจะเอามาหารที่ยังไม่ได้ฉันให้กินก่อนได้ คือ

๑. บิดามารดาของตนเอง
 ๒. คนที่เลี้ยงดูบิดามารดาของภิกษุรูปนั้น
 ๓. ไวยาวัจกร คือคนที่พระมอบหมายให้ทำงานบางอย่างแทนพระ หรือผู้ที่อยู่รับใช้ทำกิจของวัด
 ๔. คนเตรียมบวชที่มาอยู่ในวัด ซึ่งกำลังฝึกหัดกิริยามารยาทหรือวัตรปฏิบัติต่างๆ เพื่อเตรียมที่จะเป็นพระ ที่เรานิยมเรียกกันว่า “**นาค**” (เรียกเป็นศัพท์ว่า **ปัทมุตฺตาส**)
 ๕. คนร้ายที่บุกเข้ามาในวัด ซึ่งอาจทำอันตรายแก่พระ หรือทำเหตุเสียหายให้แก่วัดได้ (เรียกเป็นศัพท์ว่า **ทามริก**)
 ๖. เจ้านาย หรือผู้ปกครองบ้านเมือง ซึ่งผ่านเข้ามา และเป็นบุคคลที่อาจสนับสนุนหรือทำลายพระศาสนาได้ (ในคัมภีร์ใช้คำว่า **อิสฺรชน**)
- จะเห็นได้ว่า **ไวยาวัจกร** นั้น ในทางพระวินัยท่านให้ความสำคัญมากทีเดียว

ปัจจุบันเรามีสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติซึ่งมีหน้าที่สนับสนุนกิจการแห่งพระพุทธศาสนา มีสำนักงานประจำอยู่ทุกจังหวัด หน่วยงานแห่งนี้ควรทำหน้าที่สนับสนุนจัดหาไวยาวัจกรหรือคนวัดให้มีประจำวัดต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

บางวัดอาจจะไม่ใช่ไวยาวัจกรโดยตรง แต่มอบหมายให้แม่ชีในวัดนั้น (ถ้ามี) หรือคฤหัสถ์คนใดคนหนึ่งที่อยู่ใกล้วัด หรือที่สามารถพบตัวได้โดยง่าย เป็นผู้ทำหน้าที่รับเงินจ่ายเงินแทนพระ

ปัจจุบันวัดต่างๆ มีรถประจำวัดหรือรถที่เรียกใช้เป็นเจ้าประจำ ในกรณีไปกิจนิมนต์ เมื่อเจ้าภาพถวายปัจจัย คนขับรถก็สามารถทำหน้าที่ไวยารวัจกรเฉพาะคราวนั้นๆ ได้

สรุปว่า เรื่องนี้เรามีหลักการดีอยู่แล้ว จึงไม่ควรจะมีปัญหาว่า-วัดไม่มีคนทำหน้าที่การเงินแทนพระ

ถามว่า เมื่อทำตามคำแนะนำนี้แล้ว ทำให้พระไม่ต้องจับเงินไปได้ตลอดสายเลยหรือเปล่า หรือว่าถึงอย่างไรท่านก็ต้องไปรับเงินจับเงินในตอนนั้นตอนนี้จนได้อยู่นั่นเอง และถ้าเป็นเช่นนั้นจะต่างอะไรกับถวายเงินให้ท่านไปตรงๆ

ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า การไม่ถวายเงินไปตรงๆ นั้นทำให้การปฏิบัติระหว่างโยมผู้มีศรัทธากับพระภิกษุสามเณรถูกต้องตามพระธรรมวินัย ได้ชื่อว่าช่วยกันรักษาพระธรรมวินัยไว้ได้ในขั้นตอนหนึ่ง อย่างน้อยที่สุดก็เป็นการเริ่มต้นที่ถูกต้อง ดีกว่าเริ่มต้นขึ้นมาก็ถวายเงิน รับเงินกันอย่างโจ่งครึม

สำหรับโยม ขอให้คิดว่า ระหว่างพระกับเรา ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามพุทธบัญญัติไว้ก่อน เป็นการให้กำลังใจพระ ช่วยพระรักษาศีลไว้ได้ตอนหนึ่ง ส่วนตอนต่อไปพระท่านจะไปหยิบไปจับกันเองในวัดหรือที่ไหน ก็เป็นเรื่องของท่าน

อย่างน้อยก็เป็นที่หวังได้ว่า เมื่อพวกเราญาติโยมพยายามทำให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัยอย่างเต็มที่แล้ว พระท่านก็คงจะมีกำลังใจต่อยอดการปฏิบัติภายในของท่านให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัยต่อไปอีกด้วย

นั่นก็หมายความว่า เราควรพยายามช่วยกันรักษาพระธรรมวินัยไว้ให้
ได้มากที่สุด ข้อไหนที่ทำได้ก็ควรทำและต้องทำ เพราะเป็นพุทธบัญญัติ
เมื่อถึงคราวจำเป็น เช่นเวลาไปไหนมาไหนตามลำพัง ไม่มีใครทำหน้าที่
จ่ายแทน จำต้องยอมผิดศีล ก็พยายามให้ผิดเท่าที่จำเป็น ย่อมดีกว่าที่จะ
ปล่อยให้ผิดไปทั้งหมดทุกขั้นตอนโดยไม่ได้พยายามที่จะรักษาไว้เลย

ขอได้โปรดสลับเรื่องเทียบเคียงต่อไปนี้

สตรีผู้หนึ่ง ถืออุโบสถศีลทุกวันพระ (อุโบสถศีล มี ๘ ข้อ ๕ ข้อต้น
เหมือนศีล ๕ ต่างเฉพาะข้อ ๓ งตกิจกรรมทางเพศทุกรูปแบบแม้กับคู่ครอง
ข้อ ๖ งตอาหารตั้งแต่หลังเที่ยงวัน ข้อ ๗ งต (1) ร้องรำทำเพลง (2) ดุการ
บันเทิง (3) ผัดหน้าแต่งตัว ข้อ ๘ งตนอนฟูกนอนเตียง)

อยู่มาวันหนึ่งเป็นวันพระ สตรีผู้นี้ได้รับเชิญไปงานเลี้ยงตอนเย็น
จำเป็นจะต้องไป ขัดไม่ได้เพราะเจ้าภาพเป็นผู้ใหญ่ที่เคารพนับถืออย่างยิ่ง
ที่แรกก็คิดแต่เพียงว่า หากนั่งโต๊ะเฉยๆ ไม่กินอาหาร จะเสียมารยาท
จึงตกลงใจว่าจำจะต้องยอมเสียอุโบสถศีลข้อ ๖ สักข้อหนึ่ง เพียงข้อเดียว
ครั้นถึงเวลาแต่งตัวไปงานเลี้ยง สามิท้วงว่าถ้าไม่แต่งหน้าทาปากเสีย
หน่อยจะดูจืดๆ ไป ก็คล้อยตามสามิ ทำให้เสียศีลข้อ ๗ กระทบที่ ๓ ไป
กระทบหนึ่ง

เมื่อไปถึงงาน ระหว่างรับประทานอาหาร มีสุราด้วย ถูกเพื่อนร่วมโต๊ะ
คะยั้นคะยอ ขัดไม่ได้ เลยเสียข้อ ๕ ไปอีกข้อหนึ่ง

ระหว่างนั้นก็ฟังเพลงและชมการแสดงบนเวทีไปด้วยอย่างเพลิดเพลิน

(เสียข้อ ๗ กระทั่งที่ ๒ ไปอีกกระทงหนึ่ง) และเนื่องจากเธอเคยร้องเพลงเสียงดีเป็นที่รู้จัก จึงถูกขอร้องให้ขึ้นเวทีร้องเพลงด้วย เป็นอันว่าศีลข้อ ๗ นั้นก็เลยเสียหมดทั้งข้อ คือทั้ง ๓ กระทง

ระหว่างนั่งรับประทานอาหารถูกยุงกัด ก็ตบยุงไปบ้าง เสียข้อ ๑ ไปอีก โดยไม่ทันระวังตัว

สมควรแก่เวลา กลับบ้าน อาบน้ำ เข้านอน ก็เลยนอนบนเตียงที่มีฟูกนุ่มอย่างที่เคยนอนทุกคืน เสียข้อ ๘ ไปอีกข้อหนึ่ง

นอนไปได้ครู่หนึ่ง สามีสแสดงที่ทำอาการจะขอมีความสุข ตัวเธอเองก็ยังมีอารมณ์คึกคักเพราะดื่มกินไปพอสมควรจากงานเลี้ยง อุโบสถศีลข้อ ๓ ก็เลยเสียไปอีกข้อหนึ่งเป็นการปิดรายการของคืนวันพระ

ถ้าสตรีผู้นี้คิดจะยอมเสียอุโบสถศีลข้อ ๖ เพียงข้อเดียว (คือ รับประทานอาหารหลังเที่ยงวัน) แล้วไซ้ร้ ก็ไม่มีความจำเป็นเลยแม้แต่น้อยที่จะต้องเสียอุโบสถศีลข้ออื่นๆ ไปอีกเกือบหมด

ไม่แต่งหน้าทาปาก ใครจะว่าจิตก็ว่าไปสิ หน้าเราปากเรา ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนเลย จะต้องกลัวทำไม

ข้ออื่นๆ ก็ทำนองเดียวกัน ไม่ว่าจะป็นสุรา การแสดงบนเวที ร้องเพลง ตบยุง นอนฟูก ไปจนถึงเรื่องบนเตียงกับสามี ถ้าเรายืนหยัด ไม่ดื่ม ไม่ดู ไม่ได้ ไม่ทำ ไม่ละเมิดข้อใดๆ ทั้งนั้น บอกยืนยันกับทุกคนอย่างนี้ รวมทั้งกับสามี ว่าวันนี้วันพระ ของดสักวันหนึ่งเหมือนกับที่ได้เคยงดมาแล้วทุกๆ วันพระ มีหรือที่ใครๆ จะไม่เข้าใจในเมื่อป็นสิ่งที่เราได้เคยประพฤติปฏิบัติให้รู้เห็นกันอยู่แล้วเป็นประจำ

แม้แต่ที่ตกลงใจตั้งแต่แรกว่าจะยอมเสียศีลข้อ ๖ เพียงข้อเดียวนั้นก็
เถอะ ถ้าจะใช้วิธีนั่งร่วมโต๊ะโดยไม่กินอะไร นอกจากเครื่องดื่มที่ผู้ถืออุโบสถ
ศีลสามารถดื่มได้ แล้วก็พูดคุยกับคนอื่นๆ ไปตามธรรมดา ก็ไม่ใช่เรื่องเสีย
มารยาทแต่ประการใดเลย ที่กลัวเสียมารยาทนั้นเป็นการคิดไปเองทั้งนั้น

อีกสาเหตุหนึ่งก็เกิดจากความคิดที่ว่า ไหนๆ ก็จะเสียไปข้อหนึ่งแล้ว
อุโบสถศีลก็ไม่บริสุทธิ์บริบูรณ์เสียแล้ว จะมามัวถือข้ออื่นๆ อยู่ทำไม ไม่ถือ
สักวันพระหนึ่งจะเป็นไรไป ยังมีวันพระให้ถืออีกตั้งเยอะ พอคิดแบบนี้ก็เลย
ปล่อยตัวปล่อยใจไม่มียับยั้ง เข้าทำนอง *เสียก่ำแล้วซ้ำกอบ* คือควรจะเสียนิด
เดียว แต่กลับปล่อยให้เสียมากขึ้นไปอีก

เป็นลักษณะของความประมาทโดยแท้

จะเห็นได้ว่า ถ้าสตรีผู้นี้ยึดมั่นในหลักการอย่างชาญฉลาดจริงๆ แล้ว
การไปงานเลี้ยงในวันพระนั้นก็จะเป็นสาเหตุให้ต้องเสียศีลอุโบสถไปเลย
แม้แต่ข้อเดียว

เรื่องถืออุโบสถศีลดังที่เล่ามานี้มีคติฉันใด

เรื่องการถวายเงินให้พระก็มีคติฉันนั้น

อะไรที่สามารถจะทำให้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาดบัญญัติได้ ก็ควรทำ ควร
ช่วยกันรักษาพระธรรมวินัยไว้ให้สุดความสามารถ ทั้งพระทั้งโยม

อะไรที่ไม่มีทางเลี่ยง จำเป็นจะต้องเสีย จึงค่อยยอมเสีย ยอมผิด

ขอได้โปรดอย่าตั้งหน้าตั้งตาช่วยกันทำให้ผิดไปเสียหมดทุก तरहเลย

และขออย่าได้ชะล่าใจว่า ผิดศีลไปข้อเดียว ก็ยังมีศีลให้รักษาอีกตั้ง

เยอะ

ตอนใกล้จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน พระพุทธองค์ตรัสอนุญาตไว้ว่า คณะสงฆ์จะยกเลิก “สิกขาบทเล็กน้อย” (คือศีลบางข้อที่เป็นเรื่องไม่สำคัญนัก) เสียบ้างก็ได้

แต่พระอรหันตเถระที่เป็นบรรพบุรุษของพระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาท (คือพระพุทธศาสนาอย่างที่นับถือแพร่หลายในประเทศไทย พม่า ลังกา ลาว และกัมพูชา) ได้ลงมติไว้แล้วว่า **ไม่ยกเลิกศีลข้อใดๆ ทั้งสิ้น** แม้จะมีพระพุทธานุญาตไว้ก็ตาม

พระพุทธศาสนาฝ่ายมหายานได้ “ยกเลิกสิกขาบทเล็กน้อย” ตามพระพุทธานุญาตนั้นไปเสียมากมายจนแทบไม่เหลือของเดิม

เราจึงได้เห็นพระมหายานนุ่งกางเกงแทนห่มจีวรที่พระอานนท์ ออกแบบไว้

และพระมหายานบางนิกายในบางประเทศประกอบธุรกิจการค้าได้ ตั้ง พรรคการเมืองได้ และมีภรรยาได้ โดยที่ถือว่ายังคงเป็นพระอยู่

เรื่องรับเงินจับเงินจึงเป็นอันไม่ต้องพูดถึง

ถ้าพระสงฆ์ในประเทศไทยไม่พยายามที่จะรักษาสิกขาบททั้งหลาย เอาไว้ให้ได้ หรือมีการยกเลิกศีลบางข้อโดยพฤตินัยกันอย่างออกหน้าออกตา ก็เท่ากับทรยศต่อมติของบรรพบุรุษของตนเอง และกำลังจะกลายเป็นพระมหายานไปที่ละน้อยนั่นเอง

จึงขออนุโมทนากับทุกท่านที่ตั้งใจจะช่วยกันให้กำลังใจแก่พระสงฆ์ให้ ท่านพยายามปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัยที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ บัญญัติไว้ และที่บรรพบุรุษของพระพุทธศาสนาเถรวาทได้พยายามรักษาสืบ ต่อมาและยังปรากฏอยู่จนถึงบัดนี้ ให้ดำรงมั่นคงยั่งยืนตลอดไปชั่วกาลนาน เทอญ

ศึกษาเพิ่มเติม:

- วินัยปิฎก มหาวิภังค์ ภาค ๒ พระไตรปิฎกเล่ม ๒ ข้อ ๑๐๕ -
- สมันตปาสาทิกา ภาค ๒ หน้า ๒๕๑- ๒๖๒
- พระไตรปิฎกและอรรถกถาแปล เล่ม ๓ หน้า ๙๔๕-๙๕๗

สังฆทานทรัพย์

เวลานี้แทบทุกวัดจะจัดสถานที่สำหรับทำพิธีถวายสังฆทาน และจัดของที่เรียกว่าเครื่องสังฆทาน จะเป็ฯถังเหลืองหรือเป็นหีบเป็นกล่องอะไรก็ตามเตรียมไว้ให้ด้วย ผู้มีศรัทธาก็เพียงแต่เอาเงินไปมอบให้เจ้าหน้าที่ตามราคาของเครื่องสังฆทานนั้นๆ หรือตามแต่จะศรัทธา (ซึ่งไม่ควรจะน้อยนัก) เมื่อทำพิธีถวายแล้ว เครื่องสังฆทานก็คงวางอยู่ตรงนั้นเอง ไม่ได้เอาไปไหน รอให้ผู้มีศรัทธารายต่อไปมา “เปลี่ยน” ทำพิธีถวายหมุนเวียนอยู่ตรงนั้น และอาจจะอยู่ที่นั่นเป็นเดือนเป็นปีจนหมดอายุ ไม่เคยแกะออกมาฉันทมาใช้เลย

การกระทำเช่นนี้ทำให้เกิดปัญหาถามกันขึ้นว่า เอาของที่เขาถวายเป็นของสังฆแล้วมาถวายอีก ไม่ผิดหรือ ทำได้หรือ

คำตอบก็คือ ไม่ควรทำ

แม้สงฆ์แห่งวัดนั้นๆ จะตกลงยินยอมให้เช่นนั้นได้ ก็ยังผิดความมุ่งหมายของการถวายของฉันของใช้ให้แก่สงฆ์อย่างนั่นเอง ทั้งนี้เพราะของฉันของใช้นั้นญาติโยมถวายก็เพื่อให้พระภิกษุสามเณรได้นำไปฉันไปใช้

ถ้าถวายแล้วก็วางอยู่ตรงนั้น ไม่ได้ฉันไม่ได้ใช้ ถามว่า จะถวายเพื่อประโยชน์อันใด

ยิ่งถ้าถวายแล้วเอาไป “เปลี่ยน” ซึ่งก็คือซื้อขายนั่นเอง ก็ยิ่งไปกันใหญ่

เพื่อตัดปัญหา ขอเสนอแนะดังนี้

๑. ทุกวันนี้ของฉันของใช้ออกจะเหลือเฟือมากอยู่แล้ว บางทีถึงกับทิ้งขว้าง จึงควรลดถวายของฉันของใช้ลงบ้าง

๒. การที่ทางวัดจัดเครื่องสังฆทานไว้ให้เปลี่ยน “เปลี่ยน” นั้น ความประสงค์ก็เพื่อจะได้เงินเข้าวัดเท่านั้น มิได้หวังจะได้ของฉันของใช้เพิ่มขึ้นแต่ประการใด

๓. เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็น่าจะถวายสังฆทานด้วย “เงิน” โดยตรงเสียเลย ไม่ต้องถวายผ่าน “ถังสังฆทาน” เหมือนเล่นละครอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งแทบจะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย

๔. การถวายเงินบำรุงวัดเป็นสิ่งที่ชาวพุทธทำกันอยู่แล้วเป็นปกติ เพียงแต่ไม่ได้คิดว่าเป็น “สังฆทาน” เท่านั้น เราจึงควรมาช่วยกันทำให้การถวายเงินเข้าวัดเป็น “สังฆทาน” โดยตรงเสียเลย

๕. วิธีถวายเงินให้ปิ่นของสงฆ์ หรือเรียกเพื่อให้จำง่ายว่า “สังฆทานทรัพย์” ทำดังนี้

- เปิดบัญชีเงินฝากของวัด (วัดส่วนมากจะมีบัญชีเงินฝากของวัดอยู่แล้ว ก็ยิ่งสะดวกมาก)

- จัดคนที่ไว้วางใจได้ในความซื่อสัตย์เป็นเจ้าหน้าที่รับเงินสังฆทาน
- ผู้มีศรัทธาจะถวาย “สังฆทานทรัพย์” แจกความประสงค์ว่าจะถวายเป็นจำนวนเท่าไร (บาทเดียวกันก็ถวายได้)
- ทำพิธีถวาย คือ นำเงินใส่พานตั้งไว้ตรงหน้าพระ บูชาพระรับศีล กล่าวคำถวายต่อหน้าพระสงฆ์ พระสงฆ์อนุโมทนา ผู้ถวายรับพรเป็นอันเสร็จพิธี
- มอบเงินให้แก่เจ้าหน้าที่ (อย่าส่งให้กับมือพระ)
- เจ้าหน้าที่ออกไปรับหรืออนุโมทนาบัตรให้เป็นหลักฐาน
- เมื่อหมดเวลาในแต่ละวัน เจ้าหน้าที่นำเงินสังฆทานฝากเข้าบัญชีวัด หรือก็วันจึงจะนำฝากก็แล้วแต่จะกำหนด แต่ต้องทำให้บริสุทธิ์จริงๆ การเอาเงินสังฆทานไปใช้ส่วนตัวเป็นบาปมหันต์

๖. เงินสังฆทานนี้ก็จะไปเป็นค่าน้ำค่าไฟของวัด บำรุงการศึกษาของ ภิกษุสามเณร ค่าภัตตาหาร ค่ายารักษาโรค ตลอดจนค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีก สารพัดอย่าง อันเป็นประโยชน์แก่สงฆ์ คือพระพุทธรศาสนาโดยตรงสมตาม ความมุ่งหมายของการถวายสังฆทานที่ถูกต้องทุกประการ

๗. สังฆทานทรัพย์ หรือสังฆทานเงิน ตามที่เสนอแนะมานี้ ความจริง บางวัดก็ปฏิบัติอยู่แล้ว คือเงินค่า “เปลี่ยน” ถังสังฆทานก็เอาเข้าวัด เช่นใส่ตู้รับบริจาคกันตรงนั้นเลย เพียงแต่ยังติดรูปแบบเข้าใจกันผิดๆ คือยังต้อง ถวายผ่าน “ถังสังฆทาน” เหมือนเป็นพิธีกรรมอะไรอย่างหนึ่งทั้งๆ ที่ไม่ จำเป็นต้องทำอย่างนั้นเลย เป็นการตอกย้ำให้คนเข้าใจผิดลึกเข้าไปยิ่งขึ้นว่า ถวายสังฆทานต้องใช้ถังเหลืองถังแดง ถ้าไม่มี ไม่เป็นสังฆทาน

๘. วิธีถวายสังฆทานทรัพย์ที่เสนอมานี้เป็นการตัดวงจรถึงสังฆทานให้หมดไป เราจะได้ใช้ทรัพย์ากรให้คุ้มค่าจริงๆ พระสงฆ์จะฉันหรือจะใช้สิ่งอันใด ก็จัดหามาให้ตรงกับความต้องการตามเวลานั้นๆ ไม่ใช่จับใส่ถัง ตั้งไว้เป็นปี โดยไม่ได้ฉันได้ใช้จริงๆ แต่ประการใดเลย อย่างเห็นกันอยู่ทุกวันนี้

คำถวายสังฆทานทรัพย์ (ถวายเงินให้เป็นของสงฆ์)

ยัคเข ภันเต / สังโฆ ปะฏิขานาตุ / อิมัง ะระนัง / สังฆ์สสะ /
นียยาเทมะ / สัพพะ / หิตูปะกะระณัตถายะ / พุทธะสาสะเน / อิมัสสะ /
ระนัสสะ / ทานัสสะ / อานิสังโส / สังวัตตะตตะตุ / อัมหากัญญะวะ / มาตา
ปีตุ / อาทีนัญญะ / ญาตะกานัง / ทีฆะรัตตัง / หิตายะ / สุขายะ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ / ขอพระสงฆ์โปรดรับทราบ / ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ขอมอบถวาย / ซึ่งทรัพย์นี้ / แก่สงฆ์ / เพื่อใช้ทำประโยชน์ทั้งปวง / ใน
พระพุทธศาสนา / ขออาณิสงส์ / แห่งการถวายทรัพย์นี้ / จงเป็นไป / เพื่อ
ประโยชน์ / เพื่อความสุข / แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย / และแก่ญาติทั้งหลาย /
มีมารดาบิดาเป็นต้น / ตลอดกาลนาน เทอญ.

นาวาเอก ทองย้อย แสงสินชัย

ตุลาคม ๒๕๕๘

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์เป็นธรรมทาน ทอดกฐินให้ถูกวิธี และ ถวายเงินให้ถูกวิธี

คณะผู้ถวายชนม์ที่ไปลอยอังคารยังปากอ่าว

จังหวัดสมุทรปราการ ร่วมบริจาค	๔,๐๐๐ บาท
คุณจักรชัย เจริญศรี	๒,๐๐๐ บาท
คุณมาลินี ลาคริก	๑,๐๐๐ บาท
คุณประธาน ฤกษ์เมธา	๒๐๐ บาท
บริษัท ผลิตไฟฟ้าราชบุรี จำกัด	๑,๐๐๐ บาท
พระครูศรีธรรมวาที วัดเทพอवास ราชบุรี	๓,๐๐๐ บาท
ครูรุ่ง - ครูสมหมาย อัจฉนาเสียว	๑,๐๐๐ บาท
พ.จ.อ.อนันต์ไชย มหัทธนนันท์	๒๐๐ บาท
อาจารย์ประวิทย์ - สอิ่ง ไชยกุล	๓๐๐ บาท
คุณรัตนา บรูณสัมปทานนท์	๔,๐๐๐ บาท
พระมหาอมร ฐชิตปญฺโญ วัดราชาธิวาสวิหาร	๑,๐๐๐

บาท

นาวาเอก ศักดา อานมณี	๕๐๐ บาท
คุณดุรงค์ แก้วประดับ	๕๐๐ บาท
เรือเอก กมล สุขเกิด	๑,๐๐๐ บาท
นายประชา ชูดี	๕๐๐ บาท
พระปลัดวินัย วินโย วัดตะโหนด อยุรยา	๕๕๐ บาท
ครูอนันต์ นาควิจิตร	๕๐๐ บาท
คุณปติมา ครองศิริ	๑,๕๐๐ บาท
พระมหาโอทก อริยปคุโณ วัดมัชฌิมภูมิ จังหวัดตรัง	๕๐๐ บาท
ทนายทนายรตม สนิทวงศ์ ฯ	๕,๕๐๐ บาท

คุณศุภกาฬ อนุนิวัฒน์	๕๐๐ บาท
รศ.ดร.วัชรพงษ์ โขวิฑูรกิจ	๒,๐๐๐ บาท
คณะศรัทธา นำโดย พระวุฑธ สุเมโธ วัดนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์	๕๐๐ บาท
คุณณัฐวรรณ เลี่ยนศิริ	๒,๐๐๐ บาท
คุณจิตรกร ทนงค์	๒,๐๐๐ บาท
พระนิสิตคณะสังคมศาสตร์ สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ ชั้นปีที่ ๑ มจร.	๔,๐๐๐ บาท
นายเจริญ เกิดทอง ร.ร.เทศบาลวัดศรีสมบูรณ์ นครศรีธรรมราช	๕๐๐ บาท
Ariya Kerdpoksup	๕๐๐ บาท
อรไท จรัสดาราแสง	๕๐๐ บาท
นาวาเอก ประพันธ์-เกษรินทร์ อุศิริจันทร์ และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
นาวาเอก สมชาย นุชนาคา	๑,๐๐๐ บาท
“ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม”	๑๐,๐๐๐ บาท
พระมหาพิเชษฐ อดตานุรฤชี วัดโสมนัสวิหาร	๕๐๐ บาท
นายโกวิทย์ บุญทวี	๑,๐๐๐ บาท
คุณอัมมา อนงคณะตระกูล	๕๐๐ บาท
พลเรือตรีหญิง พะนอ ศรีสอ้าน	๑,๐๐๐ บาท
คุณธีรายุ จินตนิวิเศษกุล	๓๐๐ บาท
Kammuna W. (Jan)	๓๐๐ บาท
ครูกุลพร สิงหคเชนทร์ ตรงเรียนวัดราชบพิศ	๕๐๐ บาท
นาวาเอก วิโรจน์ พอศเพ็ง และครอบครัว	๒,๐๐๐ บาท
พระมหาปณิธาน สุเมโธ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ พิษณุโลก	๑,๐๐๐ บาท
คุณธาดา วิทยาพูล	๒,๒๒๑ บาท

คุณหนู มิตรชัย	๗๐๐ บาท
คุณรัตนา สิมะสกุล	๕๐๐ บาท
คุณพิเชษฐ ธิธา	๕๐๐ บาท
คุณประไพ เตังจงดี	๕๐๐ บาท
คุณจรีพร กรดนิยมชัย	๕๐๐ บาท
พระมหาสุนันท์ สุนนโท วัดลาดทราย อยุธยา	๕๐๐ บาท
อาจารย์ปัญญา บัวงาม	๑,๐๐๐ บาท
ผศ.ดร.วุฒิพงษ์ ทองก้อน	๕๐๐ บาท
คุณจันทร์ฉาย เค้าอุทัย	๑,๐๐๐ บาท
“ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม”	๑,๐๐๐ บาท
คุณสุदारัตน์ พุกุโมโตะ	๑,๕๐๐ บาท
คุณปพนพัชร ชัยศิริวิกรม ๓,๐๐๐ บาท, ซองขนาด ๗ x ๑๐	
จำนวน ๒,๐๐๐ ซอง, แสตมป์ราคาดวงละ ๕ บาท จำนวน ๔๐๐ บาท	
Charanya Deeboonmee Na Chumphae บริจาคแสตมป์	
ดวงละ ๑๕ บาท ๑๕๐ ดวง	
คุณธนต์ เตรียมชัยพิศุทธิ์ บริจาคซองขนาด ๙ x ๑๒.๗๕	
จำนวน ๑๕๐ ซอง, แสตมป์ราคาดวงละ ๑๐ บาท จำนวน ๑๓ ดวง,	
ราคาดวงละ ๕ บาท จำนวน ๑๗๔ ดวง	
คุณธรรมรัตน์ กิตติธรรมกุล บริจาคซองขนาด ๗ x ๑๐	
จำนวน ๒๐๐ ซอง และขนาด ๙ x ๑๒.๗๕ จำนวน ๒๐๐ ซอง	
พร้อมแถบขาว ๑ ชุด	
Naitor Ngernkong	๕๐๐ บาท
คุณวารุณี บุณชู	๑,๐๐๐ บาท
วัดหนองปลาขอ ตำบลป่าสัก อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน	๑,๐๐๐ บาท

คุณคณิษฐ์ ทองแจ่ม, นางหทัยา กองทอง, นายรัชชานนท์ กองทอง	
ด.ช.ดীন ลภัส แชนด์เลย์	๕๐๐ บาท
พระศุภมิตร สุภทโท วัดธรรมคุณาราม เขตบางขุนเทียน กทม.	๕๐๐ บาท
คุณปรียาวดี ประดับพงศ์	๑,๐๐๐ บาท
นาวาโท สมพร ชินบุตร	๕๐๐ บาท
“ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม”	๑,๒๐๑ บาท
นายเหลือ นางเป็ลียน นางสาวยุวรี นายศุภวัฒน์ คนมัน	๕๐๐ บาท
คุณธีรตา ขำนอง	๕๐๐ บาท
พ.ญ.สิทธิธีรารักษ์ ชโรเตอร์ (หมอแผน)	๑,๐๐๐ บาท
นาวาเอกหญิง พรรณราย เชื้อพิบูลย์	๑,๐๐๐ บาท
พลอากาศโท สนั่น พิทยาภรณ์ และครอบครัว	๑,๕๐๐ บาท
อาจารย์สมลักษณ์ พูลสวัสดิ์	๕๐๐ บาท
อาจารย์เรณู สืบสุข	๒๐๐ บาท
ผศ.อลงกร – อาจารย์มยุรี จันทารมย์	๑,๐๐๐ บาท
คุณสมสุข หิมทอง	๒๐๐ บาท
คุณสมพร เบญจธนรัตน์	๒๐๐ บาท
อาจารย์เสาวนีย์ ศิริมัย	๕๐๐ บาท
อาจารย์วรวรรณ ศาสตร์พิศาล	๕๐๐ บาท
พระสมนึก สุวัณโณ (สว่างอารมณ์)	๑,๐๐๐ บาท
อาจารย์ไพฑูรย์ จันทวโร	๕๐๐ บาท
อาจารย์วัชรี ชัยกุล	๑,๐๐๐ บาท
พันจ่าเอก รณภพ – คุณรัชณี จันทร์เชื้อ	๑,๐๐๐ บาท
อาจารย์พูนศักดิ์ บุญสาลี	๓,๐๐๐ บาท
อาจารย์กัลยามณี บุญศิวะ	๒,๐๐๐ บาท
อาจารย์กาญจลักษณ์ ฉายจันทร์	๒,๐๐๐ บาท

อาจารย์วรพจน์ วงษ์ดี	๕๐๐ บาท
อาจารย์ดำรงศักดิ์ บุญสุ	๕๐๐ บาท
อาจารย์วงษ์ ดุสิต	๕๐๐ บาท
อาจารย์อารีย์ ศรีพิทักษ์สกุล	๑,๐๐๐ บาท
อาจารย์นฤมล พูลธนะ	๕๐๐ บาท
คุณบรรพต พูลธนะ	๕๐๐ บาท
อาจารย์นงนุช อุทัยพันธ์	๕๐๐ บาท
คุณเบญจญาณี กุหลา	๑,๐๐๐ บาท
อาจารย์อารีพร พัฒนวงศ์ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณนวลจันทร์ โพนทอง – คุณณอมทรัพย์ บารมี	๑,๐๕๐ บาท
ร.ต.ต.ชาติชาย – นางวิมล – น.ส.วราพร คำพุด	๕๐๐ บาท
ด.ช.ภูมินันท์ – ด.ช.มนเชษฐ ภูมแสนโคตร	๕๐๐ บาท
นายณัฐวัฒน์ วัฒน – น.ส.อรุณรักษ์ เสียวเสียว	๓๐๐ บาท
นางวิไลลักษณ์ กังวาฬไกรไพศาล และครอบครัว	๒๕๐ บาท
นางมณฑิรา จำนงทรง	๒๐๐ บาท
น.ส.อชิซานาถ โพนทอง	๑๐๐ บาท
นายสุชาติ – นางสาวศยม ฝาปะ	๑๐๐ บาท
น.ส.พวงพะยอม เสียวเสียว	๑๐๐ บาท
น.ส.สุวรรณ ทะหา และครอบครัว	๑๐๐ บาท
นายเสกสันติ ทองแท้ – นางวรรณดี – นายพงศกร หนูเล็ก	๑๐๐ บาท
นางวิไล – นายวิเชียร – น.ส.ชไมตรี เจริญเวช	
นายอาทิตย์ – วรกานต์ – ภรชนก ออมสิน	๑๐๐ บาท
นายท้าวอีกลี – นางวรกานต์ – ด.ช.นิโคลาย	
ด.ญ.ซาร่า ซอร์สตรอม	๑๐๐ บาท
นายธีรบูรณ์ นิลเจียรระโน และครอบครัว	๖๐ บาท

นายอิทธิพล - นางวลัยภรณ์ - ด.ช.ภาณุวัชร คณะใน	๕๐ บาท
นายชัยณัฐรณ โพนทอง - น.ส.ภัทราภรณ์ เพชรนวล	๕๐ บาท
นางสมศรี - นางสุภร - น.ส.จันทร์จิรา จันทร์เจริญ	๑๕๐ บาท
นางจิตต์วรา - นายณัฐดนัย บารมี	๒๐๐ บาท
นายสาธิต - นางรุจิกัญญา - น.ส.วรัทยา ตรีตรารักษ์	๑๕๐ บาท
นายอภิวัฒน์ - น.ส.จรัชยา - นายวีระณัฐ - ด.ญ.ไอริ บารมี	๑๕๐ บาท
นายสุชาติ - นางถนอมนวล อัสวกิตานันท์	๑,๐๐๐ บาท
นางสุรีย์ สุนทรา และครอบครัว	๑๐๐ บาท
นายไพศาล - นางอรุณ บุรินทร์วัฒนา และครอบครัว	๓๐๐ บาท
นางสุพัตรา เกาะเรียนไชย	๑๐๐ บาท
คุณยายอุ้น เฟิงแสวง	๒,๐๐๐ บาท

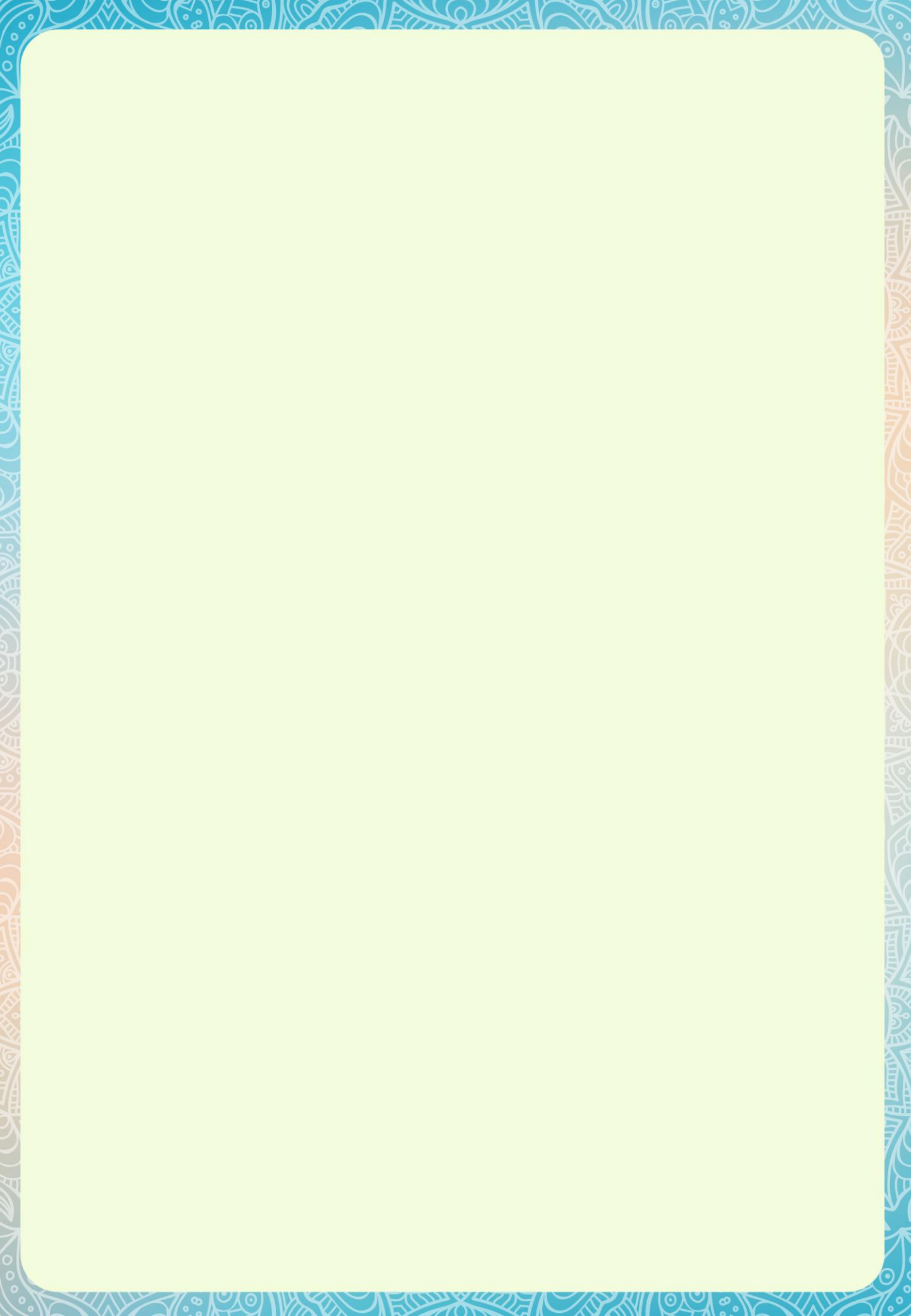
รวมเป็นเงิน

๑๑๐,๓๘๒ บาท

(หนึ่งแสนหนึ่งหมื่นสามร้อยแปดสิบสองบาทถ้วน)

ขออนุโมทนาในกุศลทานมัย แต่ผู้บริจาคร่วมเป็นเจ้าของภาพพิมพ์หนังสือ
เป็นธรรมทาน ทุกๆ ท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอทานมัย ปัตติทานมัย และปัตตานุโมทนามัยบุญกุศลนี้ จงสำเร็จผล
สมความมุ่งมาดปรารถนาทุกประการ ทุกภาพทุกชาติ ตลอดชาติอย่างยิ่ง
จนกว่าจะถึงความพ้นทุกข์ คือพระนิพพาน เทอญ ฯ

หนังสือเล่มนี้ ไม่สงวนลิขสิทธิ์
ผู้ต้องการพิมพ์เผยแพร่ กรุณาติดต่อผู้เขียน
เพื่อตรวจสอบ/จัดหาต้นฉบับที่ถูกต้อง

๐๓๒ ๓๒๑ ๘๖๑

๐๘๖ ๐๕๕ ๑๓๔๑